

РЕШЕНИЕ

№ 6632

гр. С., 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20211110168713 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от А. Л. И. и Р. Л. К., чрез адв. Ч. – С., срещу С. А. К., Б. Л. И., Р. Р. Д., К. Р. Р. и „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с която са предявени иски, както следва:

- с правно основание чл. 108 ЗС за признаване за установено спрямо ответниците, че А. Л. И. е собственик на $\frac{1}{4}$ ид.ч., а Р. Л. К. – на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор *****.22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, в сграда с идентификатор *****, находяща се в поземлен имот с идентификатор ***** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-48/12.10.2011г. на изпълнителния директор на АГКК, с предназначение: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), с посочена в документа площ: 59,36 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж – *****.23, *****.12, под обекта – *****.19, над обекта – няма; стар идентификатор – *****.24, заедно с избено помещение № 12, с площ от 5,91 кв.м., заедно с 2,700% идеални части от общите части на сградата, както и за осъждане на ответниците С. А. К., Б. Л. И., Р. Р. Д. и К. Р. Р. да предадат на ищците владението върху гореописания недвижим имот;

- с правно основание чл. 440, ал. 1 ГПК за признаване за установено по отношение на С. А. К. и „ЕОС Матрикс“ ЕООД, че процесният недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор *****.22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, не принадлежи на С. А. К. - длъжник по изп.д. № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П., тъй като е собственост на А. Л. И. и Р. Л. К..

Ищците извеждат съдебно предявените субективни права при твърденията, че са собственици на недвижим имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, при следните квоти: $\frac{1}{4}$ ид. част за А. И. и $\frac{3}{4}$ ид. части за Р. К.. Поддържат, че след справка в Столична община – Район „Н.“, установили, че имотът бил предеклариран на

името на ответницата С. К., както и че с нейно съгласие в апартамента се настанили да живеят лица, които не били сред кръга наследници на Л.К.. От справка за адресно регистрирани лица било видно, че на адреса на апартамента били регистрирани по постоянен и настоящ адрес лицата - Б. Л. И., Р. Р. Д. и К. Р. Р.. Също така, от направена електронна справка в Служба по вписванията – С., ищите установили, че по партидата на апартамента било вписано постановление за налагане на възбрана върху процесния апартамент, от което било видно, че е образувано изп.д. № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П., по което длъжник била именно ответницата С. К.. Изпълнителните действия обаче не били насочени срещу имущество на длъжника, а срещу собствения на ищите апартамент, с което започнатото принудително изпълнение пряко засягало правната сфера на трети за изпълнението лица, а именно наследниците на Л.К.. В тази връзка за ищите бил налице и правен интерес от установяване спрямо кредитора на С. К. – „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, че имуществото, върху което е насочено изпълнението по цитираното изп. дело, не принадлежи на длъжника. Ето защо считат, че предявеният срещу С. К. иск по чл. 108 ЗС осигурява петиторна защита на собствениците А. И. и Р. К., докато предявеният иск по чл. 440 ГПК бил насочен към защита на други материални права, а именно защита на ищите, като трети лица спрямо изпълнението върху техния собствен имот за погасяване на чужд дълг. Предвид гореизложеното молят съда да уважи предявените искове, като приеме за установено спрямо ответниците, че А. Л. И. е собственик на $\frac{1}{4}$ ид.ч., а Р. Л. К. – на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесния недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор ****.22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, в сграда с идентификатор ****, находяща се в поземлен имот с идентификатор **** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-48/12.10.2011г. на изпълнителния директор на АГКК, с предназначение: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), с посочена в документа площ: 59,36 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж – ****.23, ****.12, под обекта – ****.19, над обекта – няма; стар идентификатор – ****.24, заедно с избено помещение № 12, с площ от 5,91 кв.м., заедно с 2,700% идеални части от общите части на сградата, както и да осъди ответниците С. А. К., Б. Л. И., Р. Р. Д. и К. Р. Р. да предадат на ищите владението върху гореописания недвижим имот. На следващо място, молят съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на С. А. К. и „ЕОС Матрикс“ ЕООД, че процесният недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор ****.22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, не принадлежи на ответницата С. А. К.. Претендират разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „ЕОС Матрикс“ ЕООД, чрез адв. К., е депозирал отговор на исквата молба, с който оспорва предявения иск. Твърди, че на 18.01.2016 г. бил сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания между „Юробанк България“ АД и „ЕОС Матрикс“ ЕООД, по силата на който задължението на С. А. К., произтичащо от договор за издаване на кредитна карта от 07.03.2012 г., било изкупено от „ЕОС Матрикс“ ЕООД. Поддържа, че в качеството на взыскател „ЕОС Матрикс“ ЕООД пристъпило към принудително събиране на вземанията си, като подало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, вследствие на което било образувано ч.гр.д. № 45604/2018 г. по описа на СРС, по което било разпоредено да бъде издаден изпълнителен лист в полза на взыскателя срещу ответницата С. К.. На 19.11.2020 г. била депозирана молба до ЧСИ С.П. за образуване на изпълнително дело срещу С. А. К., въз основа на която било образувано изп. д. № 1168/2020 г. По инициатива на взыскателя по делото били предприети редица изпълнителни действия, целящи обезпечаването на вземането му, като съдебният изпълнител извършил справка относно наличното движимо и недвижимо имущество, в резултат на която установил, че на името на С. К. имало декларирано недвижимо имущество – апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н.-4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4. Поддържа, че с цел обезпечаване на вземането на кредитора „ЕОС Матрикс“ ЕООД, съдебният изпълнител

предприел принудителни действия спрямо имота, като наложил възбрана през месец октомври 2021 г. Твърди още, че след извършена справка по изпълнителното дело относно наличните документи, свързани с наложената възбрана върху имота, се установило, че С. К. е собственик на имота на основание саморъчно завещание, написано в нейна полза от Л.С.К. на 17.08.2019 г., два месеца преди да почине. От протокола за обявяване на завещанието било видно, че същото било съхранявано в дома на молителя, а именно С. А. К., по молба на която било образувано нотариално дело на 03.12.2020 г. с № 4/2020 г. Предвид изложеното счита за неоснователно твърдението на ищите, че изпълнителните действия по изпълнителното дело били насочени срещу имущество, което не принадлежало на длъжника. Поддържа, че съгласно извършената справка от съдебния изпълнител и на основание представените документи, собственик на процесния апартамент № 22 се явявала С. К., а не ищите. В този смисъл в изпълнение на задълженията си съдебният изпълнител напълно законосъобразно осъществил принудителни действия спрямо имуществото на С. К., с цел обезпечаване на вземането на вискателя „ЕОС Матрикс“ ЕООД. Ето защо моли съда да отхвърли предявения иск.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът С. А. К. не е подал отговор на исковата молба.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците Б. Л. И., Р. Р. Д. и К. Р. Р. не са подали отговор на исковата молба. В проведеното първо открито съдебно заседание на 23.06.2023 г. назначения им особен представител оспорва предявените искове.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 167 състав, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

От представения по делото акт за граждански брак се установява, че на 26.09.1974 г. бил сключен граждански брак между Л.С.К., роден на 05.10.1947 г., и Р. Л. НиК., родена на 12.05.1951 г., която след брака се именува Р. Л. К..

От представения Нотариален акт за учредяване право на ползване и покупко-продажба на недвижим имот № 23, том I, рег. № 470, дело № 19/2003 г., се установява, че на 31.01.2003 г. бил сключен следният договор:

1. А.П.П. учредил пожизнено на А. С. К. ограничено вещно право на ползване върху следния свой собствен недвижим имот, а именно: апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, със застроена площ от 59,36 кв.м., заедно с принадлежащото му избено помещение № 12, с полезна площ от 5,91 кв.м., заедно с припадащите му се 2,700% ид.ч. от общите части на сградата и съответните идеални части от правото на строеж върху мястото;

2. А.П.П. продал на Л.С.К. по време на брака му с Р. Л. К. следния недвижим имот, а именно: апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, със застроена площ от 59,36 кв.м., заедно с принадлежащото му избено помещение № 12, с полезна площ от 5,91 кв.м., заедно с припадащите му се 2,700% ид.ч. от общите части на сградата и съответните идеални части от правото на строеж върху мястото.

По делото е представено саморъчно завещание, в което е посочено, че е съставено на 12.08.2019 г. от Л.С.К. и е отразено следното: „Л.С.К., ЕГН *****, разбирайки добре значението на акта, който извършвам, правя следното разпореждане за след смъртта ми с притежаваното от мен имущество, както следва: Завещавам на С. А. К., ЕГН *****, собствения си недвижим имот, а именно Апартамент 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н.“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4. Това е моята последна воля, която желая да изпълнят наследниците ми. Завещанието си написах и подписах саморъчно без поправки, добавки и съкращения.“.

От Удостоверение за наследници изх. № 1531/28.10.2019 г., издадено от Столична

община – район В., се установява, че Л.С.К. е починал на 22.10.2019 г. и е оставил за наследници по закон: съпругата си Р. Л. К. и дъщеря си А. Л. И..

От събраните писмени доказателства по делото се установява, че на 27.11.2019 г. в полза на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД е бил издаден изпълнителен лист срещу С. А. К. въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 31.08.2018 г. по ч. гр. дело № 45604/2018 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 29 състав, за следните суми: 1627,29 лв. - главница по договор за издаване на кредитна карта от 07.03.2012 г., сключен между „Юробанк България“ АД и С. А. К., вземането по който е прехвърлено на 18.01.2016 г. по силата на договор за продажба и прехвърляне на вземания в полза на заявителя „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ведно със законната лихва от 11.06.2018 г. до изплащане на вземането, както и 32,55 лв. разноски по делото за държавна такса.

Въз основа на издадения изпълнителен лист кредиторът „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез адв. К., е подал на 19.11.2020 г. молба до частен съдебен изпълнител С.П., с рег. № 921 на КЧСИ, за образуване на изпълнително производство. Въз основа на подадената молба е било образувано изпълнително дело под № 20209210401168, като със съобщение от 01.10.2021 г. била изпратена покА. за доброволно изпълнение до длъжника, която е била връчена на 06.10.2021 г.

От представения препис-извлечение от акт за смърт, издаден от Столична община – район „Н.“, се установява, че А. С. К. е починала на 25.04.2020 г., за което е издаден акт за смърт № 0293 от 27.04.2020 г.

От представения по делото протокол за обявяване на саморъчно завещание от 03.12.2020 г. се установява, че на посочената дата пред нотариус К.С. се явил молителят С. А. К., която поискала да обяви депозираното от нея на 03.12.2020 г., съхранявано в дома на молителя, саморъчно завещание на Л.С.К., починал на 22.10.2019 г. За съхранение на завещанието, по молба на молителя С. К., на 03.12.2020 г. било образувано нот. дело № 4/2020 г. по описа на нотариус К.С.. Видно от отбелязаното върху завещанието, същото било вписано на 08.12.2020 г. в Служба по вписванията-гр. С..

От представеното по делото постановление за налагане на възбрА. изх. № 25936/04.10.2021 г. по изп.д. № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П. до Служба по вписванията – гр. С., се установява, че във връзка с цитираното изпълнително дело, образувано въз основа на изпълнителен лист от 27.11.2019 г., издаден на основание заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 45604/2018 г. по описа на Софийски районен съд, 29 състав, по молба на НАП и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД срещу длъжника С. А. К., която е била осъдена да заплати парично задължение в общ размер на 8038,60 лв., било поискано на основание чл. 449, ал. 2 ГПК вр. чл. 26 ПВ да бъде вписА. наложената с постановлението възбрА. върху следния недвижим имот, а именно: апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, със застроена площ от 59,30 кв.м., заедно с принадлежащото му избено помещение № 12, с площ от 5,91 кв.м. Видно е от постановлението, че възбрА.та била вписА. в Служба по вписванията – гр. С. на 06.10.2021 г.

На 04.10.2021 г. от частния съдебен изпълнител било изпратено до длъжника С. А. К. съобщение за наложената възбрА., за което няма данни дали е било връчено.

По делото е представено писмо от 10.12.2021 г., изходящо от Столична община – район „Н.“, в което изрично е посочено, че на адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, към дата 09.12.2021 г. са регистрирани по постоянен и настоящ адрес следните лица: Б. Л. И., Р. Р. Д., К. Р. Р. и А. С. К. (починала на 25.04.2020г.). В тази връзка са представени още: заявление за постоянен адрес от Б. Л. И., с която заявява постоянен адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22; декларация по чл. 92, ал. 3, подадена от С. А. К., чрез пълномощник Р. Р. Д., с която декларира съгласие Б. Л. И. да бъде адресно

регистриран в процесния недвижим имот; адресна карта за настоящ адрес от Б. Л. И., с която заявява настоящ адрес на процесния имот; заявление за постоянен адрес от Р. Р. Д., с което заявява постоянен адрес на процесния имот; декларация по чл. 92, ал. 3, подадена от С. А. К., с която декларира съгласие Р. Р. Д. да бъде адресно регистриран в процесния недвижим имот; адресни карти за настоящ адрес от Р. Р. Д. и К. Р. Р., с която заявяват настоящ адрес на процесния имот.

От издадената от СГКК-гр. С. и представена по делото схема № 15-1349525-13.12.2021 г. се установява, че според кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18-48/12.10.2011 г. на изпълнителния директор на АГКК, последното изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри, засягащо самостоятелния обект е от 22.01.2021 г., като процесният недвижим имот представлява самостоятелен обект с идентификатор *****.22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, в сграда с идентификатор *****, находяща се в поземлен имот с идентификатор ***** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-48/12.10.2011г. на изпълнителния директор на АГКК, с предназначение: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), с посочена в документа площ: 59,36 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж – *****.23, *****.12, под обекта – *****.19, над обекта – няма; стар идентификатор – *****.24, заедно с избено помещение № 12, с площ от 5,91 кв.м., заедно с 2,700% идеални части от общите части на сградата.

От заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-графическа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, се установява, че текстът и подписът за „завещател“ под него в саморъчното завещание от „17.08.2019 г.“ не са изпълнени от лицето Л.С.К..

С Определение № 4975 от 25.02.2022 г., постановено по настоящото гр.д. № 68713/2021 г. съдът е допуснал обезпечение на предявените от А. Л. И. и Р. Л. К. срещу С. А. К., Б. Л. И., Р. Р. Д., К. Р. Р., и „ЕОС Матрикс“ ЕООД, иски, чрез налагане на следната обезпечителна мярка: спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П., по отношение на процесния недвижим имот: Апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н.-4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

По предявените активно и пасивно субективно съединени иски с правно основание чл. 108 ЗС:

Ревандикационният иск представлява искът на невладеещия собственик срещу владеещия неособственик, чийто предмет е установяване със сила на пресъдено нещо правото на собственост на ищеца, както и осъждане на ответника да предаде на ищеца владението върху имота. С оглед тази негова характеристика ищецът по ревандикационния иск има интерес да предяви същия срещу всяко лице, което упражнява фактическата власт върху процесния недвижим имот, независимо от това дали ответникът претендира да притежава самостоятелно вещно право върху имота, дали ответникът владее имота за себе си или за друго, или ответникът е държател, който е бил допуснат в имота по силата на облигационно правоотношение (възмездно или безвъзмездно) с трето лице. Чрез този петиторен иск ищецът иска от съда със сила на пресъдено нещо да установи спрямо ответниците, че правото на владение като правомощие от сложното право на собственост върху нея принадлежи на ищите и въз основа на това установяване да се допусне ответниците, които я владеят или държат, без да притежават правно основание за това, да предадат фактическата власт на собствениците. Следователно, фактическият състав, при осъществяването на който възниква материалното притезателно право да се иска предаване фактическата власт, включва три юридически факта – две положителни и една отрицателна

материална предпоставка. По силата на чл. 154, ал. 1 ГПК на ищците А. Л. И. и Р. Л. К. принадлежи правното задължение да установят, че са титуляри на правото на собственост върху спорния недвижим имот, както и че ответниците го владеят или държат, а за да бъдат отхвърлени осъдителните иски, ответниците са длъжни да установят, че упражняват фактическата власт върху вещта на вещноправно или облигаторно основание. Това доказване следва да бъде пълно и главно.

В настоящия случай ищците основават претенциите си за право на собственост върху процесния имот на договор за покупко-продажба и наследствено правоприемство.

Както се изясни, на 31.01.2003 г. А.П.П. е продал на Л.С.К. по време на брака му с Р. Л. К. процесния недвижим имот, а именно: апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, със застроена площ от 59,36 кв.м., заедно с принадлежащото му избено помещение № 12, с полезна площ от 5,91 кв.м., заедно с припадащите му се 2,700% ид.ч. от общите части на сградата и съответните идеални части от правото на строеж върху мястото.

Установи се по делото, че Л.С.К. е починал на 22.10.2019 г. и е оставил за наследници по закон: съпругата си Р. Л. К. и дъщеря си А. Л. И..

На следващо място, установи се от заключението на вещното лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-графическа експертиза, че текстът и подписът за „завещател“ под него в саморъчното завещание от „17.08.2019 г.“ не са изпълнени от лицето Л.С.К..

Ето защо несъмнено се установява по делото, че по силата на договора за покупко-продажба и наследственото правоприемство – чрез наследяване по закон (чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН) ищците са придобили спорния недвижим имот при посочените квоти – А. Л. И. е собственик на $\frac{1}{4}$ ид.ч., а Р. Л. К. – на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесния недвижим имот.

Предвид гореизложеното, ищците са доказали, в условията на пълно и главно доказване, наличието на твърдяното от тях правно основание, годно да ги направи собственици на процесния недвижим имот, поради което предявените ревандикационни иски с правно основание чл. 108 ЗС се явяват основателни и следва да бъдат уважени.

По иска с правно основание чл. 440, ал. 1 ГПК:

Съгласно разпоредбата на чл. 440, ал. 1 ГПК всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, може да предяви иск, за да установи, че имуществото, върху което е насочено изпълнението за парично вземане, не принадлежи на длъжника. Съгласно чл. 440, ал. 2 ГПК, искът се предявява срещу вискателя и длъжника.

При това положение основателността на исковата претенция по чл. 440, ал. 1 ГПК е обусловена от установяване кумулативното наличие на следните предпоставки (юридически факти), а именно: 1/ принудителното изпълнение по изп.д. № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П. да е насочено спрямо процесния Апартамент № 22 за парично вземане на ответника и вискател в изпълнителното производство „ЕОС Матрикс“ ЕООД; 2/ принудителното изпълнение спрямо посочения имуществен обект да не е приключило; 3/ процесния Апартамент № 22 да не принадлежи на втория ответник и длъжник в изпълнителното производство С. А. К.; 4/ ищците да са носители на правото, което твърдят, че е засегнато от изпълнението, в случая правото на собственост върху процесния недвижим имот.

Съгласно разясненията, дадени в мотивите към т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2015 г. от 10.07.2017 г. на ВКС, ОСГТК, искът по чл. 440 ГПК е предвиден като защита на третите лица в случаите, когато принудителното изпълнение за парично задължение е насочено върху имущество, което не принадлежи на длъжника и с изпълнението се засягат правата на тези лица. Искът по чл. 440 ГПК е уреден в закона като отрицателен

установителен и за предявяването му е необходимо съществуването на правен интерес. Искът по чл. 440, ал. 1 ГПК е уреден с изрична законова разпоредба, която очертава както случаите, когато той може да бъде предявен, респективно кога е налице правен интерес от него, така и кои са надлежните страни по иска – чл. 440, ал. 1 и ал. 2 ГПК. Посоченото в закона обстоятелство, което обуславя интереса за предявяване на иска по чл. 440, ал. 1 ГПК, е засягането на твърдяното от третото лице право от предприетите изпълнителни действия. Засегнатото право може да бъде както правото на собственост на третото лице върху вещта, така и притежаваното от това лице ограничено вещно право върху същата вещь или пък облигационно право, което не би могло да се противопостави на купувача по публичната продан или съществува възможност да се погаси след извършването ѝ. При това законът е очертал и активната легитимация на лицата, имащи правото да предявяват такъв иск, като е посочил, че той може да бъде предявен от всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението. Затова искът е допустим и е налице правен интерес за предявяването му, когато по започнало принудително изпълнение за парично вземане са предприети изпълнителните действия върху дадена вещь, които засягат права на третото лице и то отрича правата на длъжника върху вещта, предмет на изпълнението. Правата на третото лице върху вещта, предмет на изпълнението, не са предмет на иска по чл. 440, ал. 1 ГПК, а само обуславят правния интерес за предявяването му. Целта е при уважаването на иска да бъде установено, че вещта не принадлежи на длъжника и по този начин да се отрече възможността да се насочи принудителното изпълнение за негово задължение върху имущество, което принадлежи на трето лице. Поради това, за да е допустим искът, освен посочените по-горе предпоставки, се изисква и принудителното изпълнение върху вещта да не е приключило по отношение на материалното право на собственост. Сила на пресъдено нещо за последното ще се създаде с решението по иска по чл. 440 ГПК, тъй като предмет на този иск е именно принадлежността на това право, като се цели да се отрече, че то принадлежи на длъжника.

Искът по чл. 440 ГПК съдържа отрицателен установителен иск за собственост. Предмет на такъв иск е само правото на собственост на ответника. Правото на собственост на ищеца, не е предмет на спора, а е от значение само за доказване на правния интерес, като абсолютна процесуална предпоставка за надлежното упражняване правото на иска (така Определение № 13 от 8.01.2019 г. на ВКС по гр.д. № 2531/2018 г., II ГО, ГК).

В настоящия случай ищите твърдят, че принудителното изпълнение е насочено върху тяхна вещь и това засяга правото им на собственост, поради което съдът приема, че същите имат правен интерес от предявения иск.

Страните не спорят, че изпълнителното производство за събиране на паричното вземане на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД срещу С. А. К. продължава да е висящо, като отделно от това настоящият съдебен състав е допуснал обезпечение на предявения иск чрез налагане на следната обезпечителна мярка: спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П., по отношение на процесния недвижим имот: Апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н.-4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4.

Предвид изложеното, съдът приема, че предявеният отрицателен установителен иск по чл. 440, ал. 1 ГПК е допустим и следва да бъде разгледан по същество.

В частност ищите основават право си на собственост върху процесния имот на договор за покупко-продажба и наследствено правопримство.

На така заявеното придобивно основание ответникът „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез процесуалния му представител, противопоставя възражение, че С. К. е собственик на имота на основание саморъчно завещание, написано в нейна полза от Л.С.К. на 17.08.2019 г. Предвид изложеното счита за неоснователно твърдението на ищите, че изпълнителните действия по изпълнителното дело били насочени срещу имущество, което не принадлежало на длъжника. Следователно спорът следва да бъде разрешен при съпоставяне на

конкурентните придобивни основания.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства настоящият съдебен състав приема за несъмнено установено наличието на всички кумулативни предпоставки за уважаване на предявения иск по чл. 440, ал. 1 ГПК.

На първо място, установи се, че принудителното изпълнение по изп.д. № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П. е насочено спрямо процесния Апартамент № 22 за парично вземане на ответника и взыскател в изпълнителното производство „ЕОС Матрикс“ ЕООД. Така от представеното по делото постановление за налагане на възбрана изх. № 25936/04.10.2021 г. по изп.д. № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П. до Служба по вписванията – гр. С., се установява, че във връзка с цитираното изпълнително дело, образувано въз основа на изпълнителен лист от 27.11.2019 г., издаден на основание заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 45604/2018 г. по описа на Софийски районен съд, 29 състав, по молба на НАП и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД срещу длъжника С. А. К., която е била осъдена да заплати парично задължение в общ размер на 8038,60 лв., е било поискано на основание чл. 449, ал. 2 ГПК вр. чл. 26 ПВ да бъде вписана наложената с постановлението възбрана върху процесния недвижим имот, а именно: апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, със застроена площ от 59,30 кв.м., заедно с принадлежащото му избено помещение № 12, с площ от 5,91 кв.м. Видно е от постановлението, че възбраната била вписана в Служба по вписванията – гр. С. на 06.10.2021 г.

На второ място, несъмнено се установи, че процесният Апартамент № 22 не принадлежи на втория ответник и длъжник в изпълнителното производство С. А. К. – съгласно заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-графическа експертиза, текстът и подписът за „завещател“ под него в саморъчното завещание от „17.08.2019 г.“ не са изпълнени от лицето Л.С.К.. Въз основа на изложеното настоящият съдебен състав приема, че в процеса на доказване бе установено по несъмнен начин, че С. А. К. не е собственик на апартамент № 22 на основание саморъчно завещание. Ето защо, неоснователно е възражението на ответника „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез процесуалния му представител, че С. К. е собственик на имота.

На следващо място, ищите доказаха пълно и главно, че са носители на правото, което твърдят, че е засегнато от изпълнението, в случая правото на собственост върху процесния недвижим имот - на 31.01.2003 г. А.П.П. е продал на Л.С.К. по време на брака му с Р. Л. К. процесния недвижим имот, а именно: апартамент № 22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, със застроена площ от 59,36 кв.м., заедно с принадлежащото му избено помещение № 12, с полезна площ от 5,91 кв.м., заедно с припадащите му се 2,700% ид.ч. от общите части на сградата и съответните идеални части от правото на строеж върху мястото. Л.С.К. е починал на 22.10.2019 г. и е оставил за наследници по закон: съпругата си Р. Л. К. и дъщеря си А. Л. И.. Ето защо несъмнено се установява по делото, че по силата на договора за покупко-продажба и наследственото правоприемство – чрез наследяване по закон (чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН) ищите са придобили спорния недвижим имот при посочените квоти – А. Л. И. е собственик на $\frac{1}{4}$ ид.ч., а Р. Л. К. – на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесния недвижим имот.

Съгласно т. 5 на Тълкувателно решение № 6 от 14.03.2014 г. по тълк. д. № 2013 г., ВКС, ОСГТК, вписаната възбрана поражда действие съгласно чл. 453 ГПК и извършените след вписването разпоредителни сделки с имота не могат да бъдат противопоставени на взыскателя по изпълнителното производство, само ако длъжникът в действителност е собственик на възбранения имот. Следователно в конкретния случай, макар и върху процесния недвижим имот да е била вписана възбрана, същата не е породила предвиденото в чл. 452 ГПК действие, тъй като в хода на производството не са ангажирани доказателства, въз основа на които да бъде прието, че към момента на налагане на възбраната длъжникът по изпълнителното дело е бил собственик на описания имот въз основа на саморъчно

завещание.

Ето защо, след като имуществото, върху което е насочено изпълнението за парично вземане, не принадлежи на длъжника, а на третите лица, чието право е засегнато от изпълнението (ищите), то предявеният иск по чл. 440, ал. 1 ГПК е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноски имат единствено ищите. Същите са сторили и претендират разноски в общ размер на 9 790,75 лв., от които: 522,75 лв. - за държавна такса; 450 лв. - депозит за съдебно-графическа експертиза; 2741 лв. – възнаграждение за особен представител; 27 лв. – държавна такса за вписване на исковата молба; 40 лв. – такса за издаване на схема на самостоятелен обект; 10 лв. – държавна такса за издаване на съдебни удостоверения, както и 6000 лв. с ДДС – адвокатско възнаграждение, включващо 2500 лв. без ДДС по исковете с правно основание чл. 108 ЗС, 1500 лв. без ДДС по иска с правно основание чл. 440 ГПК и 1000 лв. без ДДС за „обезпечителното производство“. Искането на ищите за присъждане на сумата в размер на 40 лв. за издаване на схема на самостоятелен обект е неоснователно, тъй като не представляват съдебно-деловодни разноски по смисъла на ГПК. Своевременното релевираните от процесуалните представители на ответниците възражения по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ищите адвокатско възнаграждение са основателни единствено в частта за сумата в размер на 1000 лв. без ДДС, тъй като не са представени доказателства за отделно образувано обезпечително производство (в който случай биха имали право на сторени за това отделно производство разноски), като обезпечението спиране на изпълнението по процесното изпълнително дело относно спорния недвижим имот е допуснато в рамките на настоящото производство и за същото не се дължи отделно адвокатско възнаграждение. В остА.лата част релевираните от процесуалните представители на ответниците възражения по чл. 78, ал. 5 ГПК са неоснователни, тъй като от една стрА. претендираното от ищите адвокатско възнаграждение за исковете по чл. 108 ЗС и чл. 440 ГПК е в минимален размер, а от друга стрА. при преценка на размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът не е длъжен да присъди минималния размер, определен в чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а съобразява сложността на делото от фактическа и правна стрА. (Определение №396/29.11.2018 по дело №568/2018 на ВКС, ТК, II т.о.).

Ето защо, на основание чл. 78, ал. 1, на ищите следва да бъдат присъдени разноски за производството в общ размер на 8 550,75 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 108 от ЗС по отношение на С. А. К., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „П.С.Б.“ № 74, Б. Л. И., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, Р. Р. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, и К. Р. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, че А. Л. И., ЕГН *****, и Р. Л. К., ЕГН *****, двете с адрес: гр. С., ж.к. „В.-2“, № ***, вх. „А“, ет. 9, ап. 33, са собственици при квоти – А. Л. И. на $\frac{1}{4}$ ид.ч., а Р. Л. К. – на $\frac{3}{4}$ ид.ч. въз основа на договор за покупко-продажба и наследствено правоприемство на следния недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор *****.22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, в сграда с идентификатор *****, находяща се в поземлен имот с идентификатор ***** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С.,

одобрени със Заповед № РД-18-48/12.10.2011г. на изпълнителния директор на АГКК, с предназначение: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), с посочена в документа площ: 59,36 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж – ****.23, ****.12, под обекта – ****.19, над обекта – няма; стар идентификатор – ****.24, заедно с избено помещение № 12, с площ от 5,91 кв.м., заедно с 2,700% идеални части от общите части на сградата, като **ОСЪЖДА** С. А. К., ЕГН ****, Б. Л. И., ЕГН ****, Р. Р. Д., ЕГН ****, и К. Р. Р., ЕГН ****, да предадат на А. Л. И., ЕГН ****, и Р. Л. К., ЕГН ****, владението върху описания по - горе имот.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от А. Л. И., ЕГН ****, и Р. Л. К., ЕГН ****, двете с адрес: гр. С., ж.к. „В.-2“, № ***, вх. „А“, ет. 9, ап. 33, срещу С. А. К., ЕГН ****, с адрес: гр. С., ул. „П.С.Б.“ № 74, и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „М.Д.“, ул. „Р.П.К.“ № 4-6, иск с правно основание чл. 440, ал. 1 ГПК, че недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор ****.22, находящ се в гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, в сграда с идентификатор ****, находяща се в поземлен имот с идентификатор **** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-48/12.10.2011г. на изпълнителния директор на АГКК, с предназначение: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), с посочена в документа площ: 59,36 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж – ****.23, ****.12, под обекта – ****.19, над обекта – няма; стар идентификатор – ****.24, заедно с избено помещение № 12, с площ от 5,91 кв.м., заедно с 2,700% идеални части от общите части на сградата, не принадлежи на С. А. К., ЕГН **** - длъжник по изп.д. № 20209210401168 по описа на ЧСИ С.П., тъй като е собственост на А. Л. И., ЕГН ****, и Р. Л. К., ЕГН ****.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „М.Д.“, ул. „Р.П.К.“ № 4-6, С. А. К., ЕГН ****, с адрес: гр. С., ул. „П.С.Б.“ № 74, Б. Л. И., ЕГН ****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, Р. Р. Д., ЕГН ****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, и К. Р. Р., ЕГН ****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н. – 4“, бл. ***, вх. „Б“, ет. 4, ап. 22, да заплатят на А. Л. И., ЕГН ****, и Р. Л. К., ЕГН ****, двете с адрес: гр. С., ж.к. „В.-2“, № ***, вх. „А“, ет. 9, ап. 33, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на **8550,75 лв.**, представляваща сторените разноски в производството пред Софийски районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____